

GASTCOLUMN
DOOR BIANCA COLBERS

Kinderdromen

Zolang ik me kan herinneren, wilde ik al juf worden. Of stewardess. Of Merlijn de Tovenaar. Maar vooral juf. Nachtenlang speelde ik schooltje met mijn knuffels. Ik had een lievelingsbeer die ik altijd voortrok. Hij mocht naast mij zitten, hij kreeg altijd de beurt als hij zijn vinger op stak, hij mocht het bord uitvegen. De andere knuffel-leerlingen waren ook lief, maar mijn beer was de allerliefste!

Ik ben vrij gemakkelijk door mijn schooltijd gerold, tot ik op 5 vwo kwam. Het liep gewoon niet meer. Ik was onzeker over mezelf, wilde onzichtbaar zijn en ik had de indruk dat dat best aardig lukte. Behalve bij wiskunde. Wiskunde, mijn 'lievelingsvak', waar de docent je voor het bord haalde en je neersabelde met de woorden "Weet je dat nou nog niet? Dat is brugklaswerk!" Mijn redding was mijn docente Nederlands. Zij zag mij. Zij had in de gaten dat ik faalangst had en perfectionistisch was, een niet zo handige combinatie. Wat was ik blij met haar! Ik ben gedoubleerd op 5 vwo, ben na mijn eindexamen Frans gaan studeren aan de universiteit - om te bewijzen dat ik niet dom was - en ik ben juf geworden, op een middelbare school. Ik was een echte 'hoofdpersoon' geworden en ik verwachtte dat ook van mijn leerlingen. Mijn lat lag hoog en die van hen legde ik minstens zo hoog!

En toen kwam er een keerpunt. Ik werd mama, van een geweldige zoon. Voor de eerste keer in mijn leven zag ik dat je kon communiceren zonder woorden, dat je alleen maar hoeft te kijken om te weten wat iemand nodig heeft, dat je alleen maar hoeft mee te bewegen in het ritme om tegemoet te komen aan iemands behoeften. En dat is niet verwennen, maar érkennen! Ik kon dit door gaan trekken in mijn klassen, omdat ik gegroeid was, als persoon. Frans was niet langer het doel, maar een middel; een middel om iemand in zijn kracht te zetten! En vanuit deze kracht kun je groeien en talenten ontwikkelen (ja, met streepje ertussen). Ineens had ik alleen maar lievelingsleerlingen, persoonlijkheden met (eigen) aardigheden! Ik wilde geen opgestoken vingers meer in mijn klas. Ik wilde een gesprek, een uitnodiging om jezelf te presenteren en neer te zetten. Ik wilde meebewegen in het ritme van een leerling, hem erkennen als persoon. Er is een mooie uitspraak uit *Le petit prince*: "on ne voit bien qu'avec le coeur" ("men ziet slechts goed met het hart") en dat klopt.

Maar ondertussen bleef mijn hoofd toch ook om uitdaging vragen. Ik ben weer gaan studeren, Chinese Geneeskunde (VoetreflexPlustherapie, TuiNamassage en Kruiden), ik heb een opleiding tot Hooggevoeligheidsdeskundige gevolgd, ik ben mijn eigen praktijk gestart. Daar ligt mijn hart.

En dus is mijn kinderroom is uitgekomen. Ik ben juf geworden. Ik wil mensen vleugels geven en ben dus stewardess geworden en ik ben Merlijn de Kruidentovenaar geworden. Je hoeft alleen het kind (in je) een hand te geven en mee te lopen! Ik wens je een fijne wandeling!

Bianca
www.piedsnus.nl

